

forekommer mig ret velbegrundede og praktiske. For en Del tager de Sigte paa at simplificere Rettergangen og forkorte den. Jeg har derfor ikke noget at indvende mod de foreslaaede Ændringer. Men jeg vil gerne rette en Henstilling til den højtærede Minister. Efterhaanden som vi faar saa mange Ændringer i Retsplejeloven, bliver det vanskeligt for dem, der skal have med Loven at gøre, at finde sig til rette i det i Forvejen ret store Lovkompleks. Det vilde derfor være rart, om det Tidspunkt snart kunde nærme sig, da vi kunde komme til en Afslutning med disse mange Ændringer, og den højtærede Minister saa vilde foranledige, at Loven blev genoptrykt med de efterhaanden vedtagne Ændringer. Jeg rettede for to Aar siden den samme Henstilling til den daværende Minister. Han svarede mig imødekomende, at han var villig til at lade Loven optrykke, naar Tiden var inde dertil. Han svarede den Gang — det var vistnok i August 1919 — at der vilde gaa et Aar, maaske to eller lidt mere, inden man kunde overskue, hvilke Ændringer der var nødvendige, men naar det kunde lade sig gøre, vilde han optrykke Loven. Nu spørger jeg den nuværende højtærede Minister, om han mener, at det Tidspunkt snart er inde, da vi kan komme til Ende med Ændringerne og faa Loven genoptrykt. I øvrigt skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtigt Fremme.

Steincke: Maa jeg straks for at lægge den tilbørlige Afstand mellem den ærede foregaaende Taler og mig sige, at jeg ikke kan tiltræde Henstillingen til den højtærede Justitsminister om at lade Retsplejeloven optrykke. Jeg føler mig nemlig overbevist om, at den vil blive ændret to Gange om Aaret indtil videre, og da den i Forvejen fylder omtrent det halve af, hvad Lovtidende normalt spænder over, vilde det blive et ganske uoverkommeligt Lovstof, vi fik tilsendt paa den Maade. Jeg tror derfor, at vi skal vente lidt længere med at faa denne Lov optrykt. I øvrigt er det klart, at naar et saa omfattende og delvis paa nye Principper hvilende Lovværk som Retsplejeloven skal træde ud i Praksis, vil der meget hurtigt paa en Række Omraader vise sig Trang til større eller mindre Ændringer, Ændringer, der dog ofte kun er af rent teknisk Natur. Vi har allerede, som jeg antydede, et Par Gange om Aaret i de senere Aar været stillede overfor Lovforslag af lignende Art som dette. Man behøver dog ikke paa Forhaand at blive forskrækket over, at vi i Dag staar overfor et Lovforslag paa

ikke mindre end 38 Paragraffer, thi kun meget faa af disse vil kunne give Anledning til egentlig Diskussion. De aller fleste af dem vedrører kun Smaating af praktisk, teknisk, juridisk eller formel Natur, hvor man som Lovgiver, selv om man nok kan være i Tvivl paa enkelte Punkter, naturligt vil føle sig opfordret til at følge de sagskyndige og den Regering, der ønsker at følge disses Forlangender. De aller fleste Ændringer i dette Lovforslag er af denne Natur.

Jeg skal kun fremhæve et Par enkelte, saaledes § 12, hvorefter Amtsfuldmægtigens Adgang til Sagførervirksomhed ogsaa fremtidig anerkendes, et Forslag, som jeg synes er fornuftigt, §§ 20—29 om Skifteretternes Kompetence til Afgørelse af Tvistigheder, hvorved formentlig kun Sagernes Behandling fremmes, uden at der paa den anden Side synes at være nogen Fare for vilkaarlig Behandling. Endvidere er der § 36, hvorefter Nævningenes Adgang til at gøre Indstilling til Justitsministeriet om domfældtes Benaadning udvides til ogsaa at gælde Sager, i hvilke der er afsagt Dødsdom. I alt Fald den sidste Ændring har jo et aktuelt Præg over sig. Disse Ændringer kan vi tiltræde. Derimod er jeg paa et Par andre Punkter noget mere betænkelig, saaledes med Hensyn til § 5, hvor man vil overlade til den enkelte Ret eller Dommer at afgøre, hvem der i Straffesager, der føres for lukkede Døre, skal have Adgang til at overvære Retsmødet. Naar Forholdet er det, at der hidtil kun har været Adgang til disse Sager for Dommere, Øvrighedspersoner, offentlige Anklagere, Sagførere samt de Nævninger, der er indkaldte til vedkommende Ting, altsaa en Kreds af Personer, som i Forvejen har med disse Forhold at gøre, og som har rent faglig Interesse af at overvære disse Sagers Behandling og indhøste Erfaringer, medens Pressen og Publikum i øvrigt er udelukket, forekommer det mig noget betænkeligt yderligere at lukke af indenfor denne ret snævre Kreds. Det forekommer mig heller ikke at være afgørende, om et eller andet Vidne føler sig generet ved, at der er nogle enkelte flere til Stede, end han maaske paa Forhaand havde ventet. Jeg ser med andre Ord ikke Grund til at ændre Retsplejelovens § 31 i Retning af at udelukke den stærkt begrænsede Kreds fra at være til Stede, eller at de anførte Grunde er stærke nok overfor de Hensyn, der taler for Bevarelsen af denne Paragraf i dens nuværende Skikkelse. — Ligeledes er jeg noget betænkelig ved, at § 18 udvider den Kompetence, som et enkelt Medlem af Ankeudvalget har, saa-